

alternatilla

2009

festival multidisciplinar

Alternatilla no és un festival corrent, que centri el seu objectiu en una sola disciplina. Alternatilla és un festival multiartístic. Si en el 2008 dedicàvem la programació a la celebració del talent femení, enguany cedim el protagonisme a LA LLUM, concepte sobre el qual han treballat alguns dels artistes a l'hora de presentar-nos les seves propostes per al festival.

Xiloneón, una creació d'Olaf Ladousse, és un neó instal·lat en el centre d'exposicions, que estarà il·luminat durant els dos mesos que dura el festival i es converteix en el focus d'Alternatilla, el far que ens guiarà amb la seva llum fins a l'epicentre del festival.

En l'edició d'enguany, el festival actua com un prisma que atrapa la llum, la converteix en protagonista i la descompon en un arc de Sant Martí de propostes: art, teatre, fotografia, cine, música, poesia, aforismes, tallers, conferències, ...

Amb esperit interdisciplinari, i ja consolidats en la programació cultural mallorquina, continuam ampliant horitzons i desafiaments. Alternatilla ofereix enguany una programació completa i variada, dirigida a tothom. En especial, al públic més inquiet i inconformista, aquell que es deixa sorprendre i no perd mai la curiositat. El festival obre a més un espai de participació en què es pot conversar, debatre, reflexionar i, sobretot, es pot gaudir.

A Alternatilla hi ha quasi de tot: és un festival cultural obert a la diversitat de formes d'expressió artística, que es consolida com a mostrador de la cultura en distintes disciplines.

Benvinguts a una nova edició d'Alternatilla.
Que es faci la llum.

- espais i programa : pàgs. 2 i 3
- artistes : pàgs. 4 a 25
- l'equip Alternatilla : pàg. 26
- col·laboradors : pàg. 26

Espais Alternatilla 2009 :

- Espai Ramon Llull, Palma
- Teatre Xesc Forteza, Palma
- Teatre Principal, Palma
- Papayo club, Palma
- Galería Fran Reus, Palma
- Estació Intermodal, Palma
- Carrers de Palma
- Teatre Lloseta
- Auditori d'Alcúdia
- Auditori de Porreres
- Església i Claustre de Sant Domingo, Pollença
- Gallery Club, Son Caliu, Palmanova
- Teatre de Santanyí
- Teatre d'Artà
- Museu d'aforismes, Consell
- Teatre de Andratx
- Auditori de Peguera

Programa Alternatilla 2009 :

EXPOSICIONS :

- BALDO, gravats
- LE DERNIER CRI, serigrafies
- DANIEL JOHNSTON, dibuixos
- 13 ZOOTROPOS (diversos artistes)
- ANTONI ALOY i JERONI TRUYOLS, videografies
- TAV FALCO, fotografies
- STANLEY GREENE, fotografies

ART AL CARRER :

- El Cartel
- 3TTman

TALLERS i CONFERÈNCIES :

- taller de pintura i construccions, per a nins, dirigit per CESAR FERNANDEZ ARIAS
- conferenci i taller de AFORISMES, amb JOAN GUASP i MELCIOR COMES
- taller d'electrònica i construcció de theremins, dirigit per ANDY BOLUS
- taller de improvisació musical, dirigit per ROB MAZUREK
- conferenci, guió teatral, amb JOSEP MARIA BENET i JORNET
- conferenci: fotografia i la interrelació entre els mons de la fotografia i la música

TEATRE / ART ESCÈNIC :

- L'HABITACIÓN DEL NEN de Josep M. Benet i Jornet
- ESCENAS DE TERROR de Edgar Alan Poe (200 aniversari del autor)
- CUTTLAS, Anatomía de un Pistoler, teatre visual basat en el famos personatge de Calpurnio.
- EL MOIX AM BOTES, teatre musical familiar
- Alan Francis & Anthony King, nit de comèdia anglesa

POESIA i POESIA AMB MÚSICA :

- JOAN MIQUEL OLIVER
- GUILLEM d'ÉFAK sentit per JOAN MARTORELL
- PABLO COBOLLO

AUDIOVISUAL / CINEMA / PROJECCIONS :

- selecció de la filmografia de TAV FALCO
- cinema documental biogràfic "The Devil & Daniel Johnston"
- projeccions i música "RUIDO BAJITO" amb VICTOR COYOTE
- video projeccions amb música en directe : ERRORvideo

MÚSICA / CONCERTS :

- ELLOS + NIT GLOW
- ROGER MAS
- EXTRAPERLO
- VICTOR COYOTE
- L'EQUILIBRISTE + PLATOVACIO + SWEATER
- LIDIA DAMUNT
- TIU
- CLEM SNIDE + WILL JOHNSON
- THE WAVE PICTURES
- DEVOTCHKA
- LOS PUNSETES
- THOSE DANCING DAYS
- JOAN MIQUEL OLIVER
- TAV FALCO & PANTHERBURNS + GREGOIRE4
- FAMELIARS + POAL
- JAY JAY JOHANSON
- ERRORvideo (CALPURNIO) + GINFERNO + evil moisture
- RETRIBUTION GOSPEL CHOIR + LA JR
- ROB MAZUREK + COHETE
- BRODSKY QUARTET
- REIGNING SOUND + BLUTT
- SHEARWATER + AIR CASTLES

ARTISTES :

(per ordre cronològic segons la seva intervenció en el festival)

ELLOS + Nit Glow

concert –

[Teatre Lloseta – dijous 2 d'abril](#)

Guille Mostaza és, amb el permís del seu company de grup, Santi Capote, un dels candidats principals a estrella del pop que tenim en aquest país. Però parlem d'estrelles veritables, gent amb una personalitat rotunda, expansiva, radiant, capaç de transmetre sentiments i de convertir-se en un model per a molts milers de persones. Gent com Kylie, com Jarvis, com Bowi, com Genís. Poca gent en el món del pop té aquest component tan necessari, i Ellos el troben concentrat en un cantant amb un carisma fora del que és comú. No és només que sigui bell i bo, sinó que ho sap i ho transmet. Si, a més, hi sumam una col·lecció de cançons tecnopop melòdic i potent més que encomanadisses i ballables, amb unes lletres de cançó ben encertades, que faciliten la identificació, hem de deduir que només és qüestió de temps perquè Ellos es converteixin en un fenomen de masses. Tot i que temps és, precisament, el que els ha sobrat fins a hores d'ara. El seu tercer disc es va endarrerir un any des del primer anunci de sortida; però a la fi és aquí, i segueix mantenint el grup com un dels més exitosos de l'escena *indie*, que ja és molt: els concerts són celebracions multitudinàries del poder festiu i redemptor de la música pop, amb lletres sobre el desamor i la vida nocturna que els seus fans coregen fins que queden afònics. Ara pot ser que facin el salt a la fama (Guille seria el contrapunt perfecte a Miqui Puig en les televisions decents) o pot ser que, fins i tot, quedin en aquesta segona fila tan còmoda que permet veure sense que et vegin i que puguin aprofitar això per seguir escrivint cançons afilades com tacons d'agulla. I què passarà al final? Ni ho sé ni m'importa.

Nit Glow són els mallorquins Toni Christian i Alberto Lozano. A força de baix, guitarra i programacions sonen cínics i emprenedors, barrejant el rock fosc, atmosfèric, amb un pop enèrgic. Els seus directes són pura electricitat estàtica.

.....

CESAR FERNÁNDEZ ARIAS

taller de pintura i construccions – per a nins de 7 a 12 anys -

[Espai Ramon Llull, Palma - 3 i 4 d'abril](#)

La proposta del taller és el desenvolupament de la capacitat de creació i pensar de manera independent i original per resoldre problemes i realitzar una construcció, escultura o pintura genuïna i original.

En aquest taller construirem, dibuixarem i pintarem gairebé de tot (tractors, màquines, ciutats, avions, parcs, vehicles, vaixells, insectes, ovnis, robots...i tot allò que se'ns acudi. El taller és una autèntica màquina per crear, aprofitant tot tipus de materials, qualsevol cosa susceptible de ser reutilitzada que es pugui trobar a casa nostra.

Des de fa anys, César Fernández Arias ha estat impartint regularment tallers d'art per a nins i nines en el Círculo de Bellas Artes de Madrid i en diversos festivals. César no anomena art a les seves classes: són de pintura i construccions. Allò important és que els nins en gaudeixin, que ho considerin un joc, encara que per a ells el joc és

una cosa molt seriosa. Els resultats del taller demostren que la incontenible fúria creadora dels més menuts es pot reconduir aconseguint obres genials.

César Fernández Arias (Caracas, 1952). Amb una trajectòria diversa i llarga, aquest ara escultor, ara pintor o dibuixant, ara polifacètic creador que fa i refà torts, compta amb edicions de culte com les "100 greguerías ilustradas" de Ramón Gómez de la Serna, per la qual se li va concedir el 2on Premi Nacional a les Millors Il·lustracions de Llibres Infantils i Juvenils 2000, del Ministeri de Cultura d'Espanya.

Aquest artista de la ironia intel·ligent s'ha convertit en un cronista sintètic de la història més recent que passa al seu voltant, un curiós comentarista d'esdeveniments que van des d'allò més sagrat de la política fins a allò que és habitual en la convivència a casa.

.....

EXTRAPERLO

concert –

[Papagayo club, sala La Azotea, Palma – divendres 3 d'abril](#)

Seria un enorme error considerar Extraperlo un simple grup nascut de l'esclafit de l'èxit d'El Guincho, una altra banda més de Barcelona que explota el tropicalisme, ara tan de moda. Una raó: les cançons de "Desayuno Continental", una aguda mixtura de pop de tota la vida amb elements d'exòtica i imaginació a doll al servei d'uns textos amb un punt de surrealisme, melodies aferradisses sobre ritmes que conviden a ballar i a l'hedonisme dandi. Extraperlo són Aleix Clavera –baixista també d'El Guincho i meitat d'Albaialex-, Alba Blasi –l'altra meitat-, Cacho Salvador i Borja Rosal, la peculiar veu del qual és una de les senyes d'identitat del grup. En la seva música un pot rastrejar la influència d'una heterogènia i completa discografia que abasta des del pop de The Pale Fountains, Aztec Camera, The Style Council, Prefab Sprout, Martin Deny, Remigi Palmero i els oblidats Ciudad Jardín. I fins i tot reivindiquen la música de la nostra Maria del Mar Bonet. Totes, referències assumides sense complexos, amb absoluta naturalitat.

Basta escoltar "Negróni" o "Las palmeras del amor" per comprovar que tot això flueix de manera deliciosa, elegant i amb un punt d'excentricitat que no fa més que subratllar l'ambició i personalitat d'una de les bandes més excitants del moment.

.....

ROGER MAS

concert –

[Teatre Xesc Forteza – dissabte 4 d'abril](#)

[Auditori d'Alcúdia – divendres 17 d'abril](#)

Si actualment el panorama català es pot considerar fructífer pel que fa a bandes de rock, pop, ska... a la cançó d'autor ja fa temps que ho és. Roger Mas ha entrat de forma trepidant en aquesta escena. En la darrera edició dels Premis Enderrok va aconseguir tres premis: millor disc folk, millor disc de l'any segons la crítica i millor concert de l'any per votació popular.

Mas és un dels talents més destacables entre els cantautors catalans, i ho és no tan sols per la qualitat de les melodies, sinó també per unes lletres cuidades en les quals li agrada mesclar la llengua literària amb trets dialectals, la qual cosa demostra la facilitat que té per escriure poesia (...) (Luis Hidalgo, El País)

Entre els que el coneixen regna un desconcert indissimulat, però també una unanimitat prometedora: Roger Mas està fet d'una altra casta de material. Així com d'altres rara avis de la cançó catalana com ara Pau riba, Sisa, Albert Pla i Adrià

Puntí, el cantautor de Solsona ha aconseguit allunyar-se de l'apocament rural que impera en la cançó d'autor per crear un món propi (N.C., El Periòdico de Catalunya)

Roger Mas no és, en absolut, la gran esperança de la nostra cançó d'autor, perquè tot i la seva juvenesa és un interpret que ja juga per dret propi a la divisió d'honor d'aquest negoci" (Donat Putx, La Vanguardia)

Roger Mas- Veu i guitarra
X.Guitó –Piano i teclats
Arcadi Marcet – Contrabaix

.....

EL CARTEL

art al carrer –

Palma, abril

Reclamar els carrers. El concepte pareix senzill, una obvietat (els carrers són nostres, o no, Don Manuel?). Però cada dia hi ha més lleis i reglaments que et prenen el que és teu. El carrer és un espai públic que els ciutadans poden i han d'omplir de contingut. Les parets també -a part de la publicitat estèril de polítics somrients i reclams comercials- poden servir per a expressar opinions. N'hi ha que ho fan amb pots d'esprai i amb una intenció individualista molt marcada, com un reforç de la pròpia personalitat. *El Cartel* és diferent: pretén promoure l'esperit comunitari i la necessitat de comunicació, per molt efímera i polèmica que pugui ser. Un pasquí al·legòric de denúncia directa que recupera conceptes del situacionisme per tal d'ampliar els límits de l'*street art*, i decorar els carrers amb dibuixos estimulants que indueixin a la reflexió.

El Cartel, doncs, nasqué el 1998 per reivindicar el carrer com un espai públic d'opinió. Mutis, Eneko, César Fernández Arias, Olaf i Sean (àlies Jaques Le Biscuit, substituït primerenc de César), acordaren dibuixar, finançar i traçar un cartell temàtic quatre vegades cada any, fora censura ni redactor en cap. El col·lectiu inundà els carrers de Madrid, conscient del perill delictiu inherent al grafit. Fa poc sortí Mutis i tornà César. Tant és, *El Cartel* és un ens viu i anònim, obert al canvi i a la col·laboració. Més que un exercici artístic, és un mitjà de comunicació lliure de veritat, que viatja i col·labora amb publicacions diverses, exposicions, biennals i d'altres manifestacions amb un vessant reivindicatiu. Cerca'l, abans que ho tapin tot els del *Circo Williams*

.....

3TTman

art al carrer –

Palma, abril

Rere el nom de 3TTman hi ha l'artista Louis Lambert. Al llarg de la seva carrera ha desenvolupat un estil que qualifica com *Pop-Trash*. En el currículum recent destaca la intervenció que va fer en el museu Tate Modern de Londres. Un altre dels darrers projectes de 3ttman ha elevat l'art a 30.000 peus d'altura, pintant el fusellatge d'un avió Airbus de la companyia Vueling.

Quan vaig arribar a l'Estat espanyol, ara fa uns set anys, una de les coses que més em varen sorprendre fou la interacció social en el carrer: aquí la gent no tan sols considerava el carrer com un lloc de transició, sinó com l'espai on fer vida. Per això, des d'aleshores, el meu projecte artístic ha tengut sempre una relació estreta amb el carrer i els transeünts. La pintura, l'escultura i el video han plantejat en la meua obra un diàleg inesgotable entre art, espai i públic.

Piñatas pa'burrrir. Intervenció artística en els carrers de Palma. Un moment de felicitat efímera.

Una pinyada de colors suspesa enlaira, al bell mig del carrer, sense avís previ, en un primer instant causarà desconcert entre els transeünts per a, posteriorment, un cop transcorregut aquest moment inicial d'estupefacció, fer-los partípijs de les rialles, cants i jocs que revelaran l'alegria com una reacció humana contagiosa i necessària. Una vegada destruïda la pinyata tot retornarà a la normalitat i la gent tindrà la sensació d'haver participat en un somni.

Les accions aniran acompanyades per un grup de i *mariachis* mexicans que contextualitzaran, amb cançons tradicionals, l'origen festiu i folklòric de la pinyata.

.....

BALDO

exposició de gravats –

[Espai Ramon Llull, Palma – del 8 al 29 d'abril](#)

Baldo és un artista que s'atreveix amb tot tipus de talles i estampacions. Per al premsat dels gravats utilitza una premsa reciclada de maquinària industrial. Gravats fets sobre plaques de coure, linóli i una tècnica molt personal: la *zincografia* (una casta de litogravat sobre zinc). Si no està amb l'instrument a la mà, tallant o premsant artesanalment els gravats, trobarem Baldo darrere dels parxes de la seva bateria Ludwig, bufant la trompeta, amb l'ull a la camera, a Les Barrocks, a Còrcega, a París o a Barcelona, i ara fent una volta per Mallorca. Deixà la seva petjada en els solcs de vinils, a plaques de zinc, a les portades del ¡QUE SUERTE! A la premsa... Detalls d'un llarg recorregut artístic iniciat en els anys '70 del punk.

Son pare, pintor mallorquí refugiat a França, restaurava els decorats del *Guignol*, mítics titelles dels Camps Elisis. El fill també dissenya escenografies *retro* rescatant del passat elements simbòlics, musicals i pictòrics. Baldo viatja ara a Mallorca per trobar la família i mostrar el seu món d'arrels populars i militants, poblats de màquines i treballadors.

Després de mirar els seus gravats, atreviu-vos a impulsar amb la mà els zoòtrops propers. Son pare també fabricava aquestes màquines, àvies del cinema; tots dos exposaran cintes dibuixades per a l'artefacte. I ja que hi som, després de gastar ulls i usar mans, acostau-vos i ballau amb els peus al ritme de *Blutt*. Baldo està de visita i potser que us resulti familiar.

.....

13 ZOOTROPOS

exposició de zoòtrops –

[Espai Ramon Llull, Palma – del 8 d'abril al 30 de maig](#)

En el segle XIX, les computadores tenien tan poca memòria que ni tan sols existien, fet que dificultava encara més l'accés a la banda ampla, que tampoc no hi era. Però qualsevol podia animar una banda ampla o fina, estampada amb dibuixos cinètics, gràcies al zoòtrop. Una caixa cilíndrica negra, giratòria, amb esclatxes fines. Si es col·locava la banda dibuixada a l'interior i el feien girar, es podia veure a través de les esclatxes com les vinyetes s'animaven. I encara avui això és possible.

Proposarem a tretze participants del Festival que dibuixassin dotze vinyetes en una banda de 10 cm d'ample per 1 m de llarg.

Fabricarem tretze zoòtrops per tal de reunir artistes actuals, fora de l'escenari en què actuen, despenjats de la paret on exposen, impulsats per la mà del públic, perquè facin girar aquest antic aparell tecnològic de fa dos segles.

La llum, el dibuix i el moviment, una interacció, un joc, una exposició per tal de presentar, tots junts, talents que potser no coincidiran a cap altre espai. Perquè el temps també corre en els escenaris del Festival.

13 molins recitant *mantres* gràfics.

Si impulsam el zoòtrop al revés, tal vegada podrem assolir el passat.

Hi participen: Calpurnio, Andy Bolus, Pakito Bolino, Olaf Ladousse, Eneko, César Fernández Arias, Sean Mckaoui, Víctor Aparicio, 3TTman, Pablo Cobollo, Stephane Blanquet, Baldomero Ortas, Urs Hampel.

El conjunt estarà il·luminat pel *xiloneó*, representació lluminosa de la fusta, fabricat amb tubs de gas neó i argó. Una altra utilització simbòlica i circular de la llum.

(Olaf Ladousse)

.....

VICTOR COYOTE

"ruido bajito" –

[Espai Ramon Llull, Palma – 8 d'abril](#)

En el món estrany de Víctor Coyote el renou pot ser fluixet i a un espectacle amb disciplines tan diverses i nombroses com la balada, el videoart, la performance, el burlesc, la música popular i fins i tot la ventriloquia poden comprimir-se en les més mínimes coordenades espai-temps. Tan sols quinze minuts i un escenari tan reduït com, per exemple, el mostrador d'una teteria. Ruido Bajito, a càrrec de Víctor Coyote i Javier Santos, és una píndola estètico-artística sense pretensions de moralitats o efectes secundaris.

Víctor Aparicio, cantant, compositor, pintor, dissenyador, il·lustrador, actor ocasional, escriptor i realitzador de videoclips, entre altres coses, va començar el seu camí musical a Madrid el 1979 amb el grup Los Coyotes. La seva trajectòria artística revela un marcat instint per anar a contracorrent que, més que una actitud irreverent, respon a un voler fer allò que a un li entusiasmi i estar disposat a assumir totes les conseqüències. Les seves primeres passes amb el punkabilly varen desorientar per igual tant rockers ortodoxos com moderns de *la movida*. La seva visionària adaptació dels sons llatins va ser molt anterior a quan Santiago Auserón o David Byrne varen convertir la patxanga en so de culte i el seu darrer treball *A que viene ahora silbar* recupera sons pop i de la *nueva ola* dels 80, en el 2004. Sempre inclassificables, els treballs de Víctor Coyote han contribuït a augmentar el llenguatge musical amb termes com el *latinmetal* i l'han convertit en un dels artistes més innovadors i intensos del panorama espanyol. Els vídeos de les seves primeres cançons estan penjades ja a Youtube sota la classificació de *vintage*.

.....

L'EQULIBRISTE + PLATOVACIO + SWEATER

concert –

[Teatre Lloseta – divendres 10 d'abril](#)

Influenciats per l'escena musical independent barcelonesa i el pop-rock anglosaxó, el so de Sweater és una mescal rara de misteri i frecor, de tristor i d'ironia. Cinc barcelonesos i un mallorquí que miren de transformar l'entron que els envolta mitjançant les melodies. Presenten el disc nou 'Plan Magistral'.

Platovació són Sergio Ruiz, Juanjo "Pachi" Ruiz i Manu Montane. Tres amics que gaudeixen tocant junts i fent el que els surt, sempre amb honestedat i il·lusió; la

seva màxima és disfrutar de la música. Guitarres potents, sons classics, contundents i ben definits, però sense oblidar la importància de les melodies, dels textos. Aquest és el seu punt pop.

L'équilibriste (amb pronúncia afrancesada i accent tancat a la primera E). Rock independent, de vegades melòdic i lleuger, d'altres més contundent i guitarrer, però sempre en equilibri. Tots haurem de trobar la nostra part d'equilibrista; éssers incapaços d'estar estables subtilment en la bipolaritat d'aquest món imperfecte.

.....

PABLO COBOLLO

acció músico-poètica –

[Espai Ramon Llull, Palma – dijous 16 d'abril](#)

[Església del Convent, Pollença – dissabte 18 d'abril](#)

Un espectacle híbrid, mescla de poesia, música i curtmetratges muts, sonoritzats i dramatitzats a temps real sobre l'escenari.

Molt abans que existís internet, Pablo Cobollo fou el líder de Los Calambres, Los Moscardones i, després, dels Soul Bisontes. Tots aquests són grups que adapten els preceptes del pop psicodèlic a la idiosincràsia *mesetaria* amb bona punteria i intuïció melòdica. Diguem que Los Negativos eren la versió barcelonesa (neta, cosmopolita, ben mudada i ben dissenyada) i, un parell d'anys després, els Soul Bisontes serien el revers madrileny (castís, surrealista, polsegós, de bar de canyes i vermut). Les seves cançons de pop peresós i malgirbat, de garatgista aixecat de fa poc i fora afeitar, mantenen el mateix encant del primer dia, que ja és molt.

Però Pablo Cobollo és molt més que el líder d'un grup formidable, actualment en procés de finalitzar la seva obra magna com a solista: és també artista d'*spoken word*, cabareter, poeta del fum i del tassó llarg, director de curtmetratges de cinema experimental en súper-8. Experimental, sí, però també divertit! El veritable risc, el que camina al caire de l'abisme sense por de caure (perquè sap que pot sortir volant en qualsevol moment) està barallat amb la solemnitat; i això Pablo ho sap bé. En els recitals en solitari llegeix els seus *textícules* estirant les paraules i deixant que es ramifiquin entre l'absurd i la lògica del revés. Canta algunes cançons, projecta algunes pel·lícules i et deixa amb la sensació que, a més d'haver-ho passat fantàsticament bé, has vist un espectacle irrepètible

.....

LIDIA DAMUNT

concert

[Espai Ramon Llull, Palma – dijous 16 d'abril \(mini-concert\)](#)

[Papagayo club, sala La Azotea, Palma – divendres 17 d'abril](#)

Després d'haver fet escola al capdavant del seu grup Hello Culla i el segell Rompepistas (dos exemples d'autogestió, independència radical i creació lliure de lligams), Lidia damunt abandonà la Múrcia natal i es va traslladar a Madrid, on ha iniciat una carrera paral·lela com a artista en solitari. En solitari, però de bon de veres: fins ara, Lidia surt a escena sola amb la guitarra acústica. Canta amb valentia, amb el braç tens i la mandíbula estreta, i marca el ritme, marcial i contagiós, copejant el terra amb una pandereta fermada al turmell. Des dels seus orígens en l'indie-punk i el moviment *riot grrrl* ha quedat amb la ferotgia, la rapidesa i l'energia desbordadora amb què envesteix el seu repertori, més arrelat en el country i en el folk americans, i amb unes lletres magnífiques entre el realisme màgic i el costumisme localista.

El seu disc de debut ha rebut elogis unànims i encesos per part de la crítica, i, de fet, ja prepara una segona entrega, cuinada en els estudis de Doctor Explosión, a Gijón (els mateixos estudis en què enregistrà el seu darrer disc Holly Golightly, una altra que s'ha deixat seduir per l'encant de la música rural americana). Algunes de les noves cançons suavitzen el to i s'embranquen cap a terrenys més propers a Beat Happening, mentre que la resta segueixen fent honor a la fórmula de Woody Guthrie + bikini Kill. Yija!

.....

JOAN MARTORELL

"Manual inacabat (per anar per la vida) : GUILLEM D'ÉFAK sentit per Joan Martorell"

espectacle musical i poètic –

[Església del Convent, Pollença – diumenge 19 d'abril](#)

[Andratx – maig](#)

Guillem d'Éfak, erudit, artista polifacètic i polièdric, inspira *Manual inacabat (per anar per la vida)*, el nou projecte del pianista i compositor Joan Martorell, que pren el nom d'un dels seus poemes.

En aquest espectacle musical i poètic, Martorell proposa fer un repàs als versos de d'Éfak que més l'han colpit de manera íntima i personal, per tant, no necessàriament són els més coneguts. Aquest recital són lletres plenes de música i música plena de lletres. Així era Guillem d'Éfak, un artista que feia poemes que semblaven cançons i escrivia cançons amb ritme de poesia. Les lletres li sonaven al cap, com aquell que fa com si no hagués fet res.

Des de l'admiració i després de 14 anys de la seva mort, el recital de Joan Martorell continuarà aquest manual inacabat del poeta manacorí, revivint-lo amb un grapat de cançons basades en poemes de diferents èpoques de l'autor, com si s'haguessin escrit ara mateix.

Trobareu un concert senzill, proper, que anirà del més trascendental al més banal, fent servir les paraules justes –com ho feia el propi Guillem-. Per interpretar el repertori, Joan Martorell comptarà amb la col·laboració de diferents artistes mallorquins.

Joan Martorell i Adrover té un curriculum musical envejable. Va dirigir durant un temps la banda de Capdepera i durant deu anys la Filharmònica Porrerenca convertint-se en el director més jove de les Illes Balears. Ha compost més de 200 obres per a diferents estils i instrumentacions i ha col·laborat amb diverses bandes de música d'arreu de Mallorca i amb diferents formacions de molts diversos estils musicals: jazz, new age, folc, rock.

Marta Elka - veu, violí

Toni Pastor - guitarra, llaüt

Joan Martorell - piano

.....

TIU

concert –

[Teatre Lloseta – divendres 24 d'abril](#)

[Teatre d'Artà – dissabte 9 de maig](#)

[Teatre de Santanyí – divendres 22 de maig](#)

[Teatre d'Andratx – maig](#)

Tiu és un dels grups sorgit darrerament a Mallorca amb una originalitat indiscutible. La vocalista i compositora, Tiu Herrero, ha sabut compaginar, amb l'ajud dels seus companys, la seva passió per la música i la gastronomia amb naturalitat i sentit de l'humor. Tiu té un registre de veu que ens moments ens recorda la herència artística que de ben segur a rebut de la seva mare: Miquela LLadó.

Musicogastronomia, conté 14 temes molt originals amb receptes a ritme de bossa, calipos i pa amb oli. Un disc de cançons fàcilment digeribles, plenes de color i matisos amb lletres gustoses i gracioses que gairebé es poden assaborir. Al seus directes Tiu aconsegueix crear una atmosfera de plats exquisits on la sorpresa i la senzillesa són el plat principal.

Tiu Herrero: veu
 Anibal Ferrer: percussió
 Jaume Llodrà: contrabaix
 Jordi Tugores: guitarra

.....

CLEM SNIDE + Will Johnson

concert –

[Teatre Lloseta, dissabte 25 d'abril](#)

Un dels més prestigiosos crítics musicals de les darreres dècades, Robet Christgau, considera a Clem Snide un gran exemple de nord-americà impassible. Un grup que sap posar cara de pòquer. Christgau es va rendir aviat en el seu talent, perquè ja al 1998 recomanava el seu disc de debut "You Were A Diamond. Ell, com tants altres col·legues, va sucumbir a l'humor enginyós i la dolça melancolia de les cançons d'Eef Barzelay i companyia. La banda, fundada el 1990, va recollir durant el primer lustre d'aquest segle aplaudiments generalitzats de crítica i públics.

El 2006 botaren les alarmes: la seva continuïtat penjava d'un fil. Això va passar quan començaven a enregistrar a Nashville el seu sisè disc, aquest "Hungry Bird" que ara, a la fi, veu la llum, quan problemes personals i econòmics acabaren amb la formació. Barzelay, necessitat de volar en solitari, abandonà aquell projecte per publicar dos àlbums amb el seu nom. Però contradient a "El gran Gatsby", en les pàgines del qual Francis Scott Fitzgerald va escriure que "no hi ha segones parts en las vides estatunidenques", Eef se replantejà la seva decisió i decidí acabar el disc amb l'ajuda dels seus nous músics. "Hungry Bird" sona amb aquesta ambivalència, marca de la casa, que permet a la seva música oscil·lar d'allò que és il·lús a allò més apocalíptic.

Pop de despús-ahir, jazz de mitjanit, country de matinada i folk de mitjan horabaixa: tot, per a gent d'avui en dia.

Will Johnson aterra a Mallorca en solitari, sense el suport de cap component de les dues formacions que comanda (Centro-matic i South San Gabriel). Digues "Will Johnson Solo Show" o digues...emoció sense additius, cruesa amb tendresa, sentiment sense sentimentalisme, cicatrius amb dignitat. Aquest texà converteix cada actuació en una espècie de ritual religiós al servei d'un folk-rock nu, subtilment poètic i elusiu, i puntualment esquinçat.

.....

THE WAVE PICTURES

concert –

[Teatre Lloseta, diumenge 26 d'abril](#)

El cas de The Wave Pictures, que un grup com aquest agradi tant a tanta gent, és el triomf de la gent normal, la venjança dels novells, la glòria de les coses petites. Justícia divina, vaja. Tres amics d'un poble petit de la ruralia anglesa, que és com dir al costat d'Ariany (Son Sant Joan està a la mateixa distància de Londres que Wymeswold), fan de l'avorriment una prenda i del localisme un trampolí, i es dediquen a compondre cançons meravelloses amb els recursos i temes de tota la vida, però amb una brillantor lírica que competeix amb el millor Jarvis Cocker en el seu costumisme afilat. Et podria passar a tu.

Des d'un bon començament, David Tattersall (guitarra), Franic Rozycki (baix) i Jonny "Huddersfield" Helm (bateria) s'autoediten els discos. Sobretot perquè no esperaven que ningú els els volgués editar. De fet, encara ara ho fan; sí, es poden comprar les edicions especials, que recorden tant els discos de l'època daurada de la independència britànica post C-86, a través de la seva web. El segell a través del qual s'autoediten els treballs, per cert, té el mateix nom que el seu poble: Wymeswold Records. Però les seves cançons eren tan bones que no podien quedar en una anècdota provincial. Després de contactar amb els seus admirats Herman Dune i Darren Hayman de Hefner, la música dels tres amics arribà a les orelles de l'influent DJ de la BBC, John Peel, i acabaren fixant a Londres per Moshi Moshi (una de les discogràfiques independents en més bon estat de forma darrerament). Gràcies a aquest fet, ara conquisten cors per tot el món. Les seves cançons, inspirades en la senzillesa i l'estil directe de Jonathan Richman & The Modern Lovers, connecten amb qualsevol aficionat al pop sense pretensions, fet des del cor, apassionat i aliè a modes efímeres, passatgeres, volàtils. El seu estil és atemporal, perdurable, emocionant. Si t'agrada el pop de tota la vida, el rock de The Velvet Underground i el soul que més encalenteix, The Wave Pictures és el teu nou grup favorit

.....

LE DERNIER CRI

exposició de serigrafies –

[Espai Ramon Llull, Palma – del 29 d'abril al 30 de maig](#)

Le Dernier Cri (El Darrer Crit) és un col·lectiu de Marsella (França) format per artistes de la il·lustració i artesans de la serigrafia, tots creadors lliures, excessius i insurrectes. Pioners de l'Art Brut i afins a l'Outsider Art, duen des de principi dels '90 donant prestigi a la il·lustració, un art menor al qual ajudaren per tal que s'aixecàs de la seva posició horitzontal, que cridàs a la porta de l'art modern i que queda a viure entre les exposicions verticals. Una col·lecció vertical extensa de Le dernier Cri es podrà contemplar entre el 22 d'abril i el 31 de maig a l'Espai Ramon Llull de Palma.

El dia de la presentació de l'exposició de Le Dernier Cri es projectarà el film Les Religions Sauvages, un compendi de curtmetratges experimentals i d'animació realitzats pel col·lectiu juntament amb 30 artistes internacionals. Aquest mateix dia també ens visita un dels pares de la criatura: Pakito Bolino, artista polifacètic que, amb la seva banda, posarà música a la projecció (guitarra, baix, bateria... improvisant sobre les imatges de l'art brut i d'anarquia). Si Bolino fou son pare, Caroline Sury en fou sa mare. Junts engendraren el 1992 aquest grup d'experimentació gràfica, cinematogràfica i editorial (duen publicats més de 140 llibres). El seu cau d'amor a l'art és el taller Le Dernier Cri a la Friche Belle de Mai de Marsella

A Alternatilla veurem serigrafies d'autors com Michel Goyon, Emre Orhum, Ichiba Daisuk, Matt Konture, Moulinex, Rémi, Caroline Sury, Keiti Ota, Matti Hagelberg, Olaf Ladousse, Stumead, Matthias Lhemann, Henriette Valium, Leo, MS Bastian, Kapreless.... i, per descomptat, Pakito Bolino.

.....

"CUTTLAS, Anatomia d'un pistoler"

teatre visual – una producció de Acetato Teatro i Produccions Essencials

[Teatre Lloseta – dijous 30 d'abril](#)

[Auditori de Porreres – divendres 1 de maig](#)

Una obra de teatre visual basada en el còmic de Calpurnio.

Cuttlas, el popular pistoler de traç minimalista creat per Calpurnio fa més de dues dècades, salta als escenaris per mostrar-nos en viu el seu univers particular en el Far West més contemporani.

La reconquesta de la seva estimada Mabel, els duels al sol amb Jack el malvat, les converses metafísiques amb Juan Bala, els seus viatges intergalàctics amb l'extraterrestre 37, l'aparició estelar de la Naomi Campbell... i per fi és divendres... rave cherokee amb DJ Jerónimo!!

El teatre d'objectes, el bunraku japonès, el teatre negre i d'ombres, la música en directe i les videoprojeccions es fusionen per donar vida al cowboy més popular del nostre país. Un espectacle d'actualitat, dinàmic i d'humor mordaç al més pur estil de *l'espagueti western*.

En escena, un músic i compositor, un VJ i quatre actors manipuladors amplien la visió tradicional del teatre d'objectes a nous públics.

L'espectacle ha estat concebut per Sergio Pons. La direcció escènica és de Lluís Graells.

.....

DANIEL JOHNSTON

exposició de dibuixos –

[Espai Ramon Llull, Palma – del 29 d'abril al 30 de maig](#)

'THE DEVIL & DANIEL JOHNSTON'

cinema documental

[Espai Ramon Llull, Palma – els dimecres 29 d'abril, 6, 13, 20 i 27 de maig](#)

Daniel Johnston és un artista pur, un esperit bondadós que conquesta les ànimes sensibles des de la innocència i la sinceritat, amb cançons que tant poden ser tristíssimes com desbordants d'alegria de viure. N'hi ha que diuen que és com un Brian Wilson sense polir; altres diuen que és com un Tom Waits sense alcohol, afartat de llepolies i tebeos de la Marvel. La seva obra bascula entre dos punts clars: els Beatles i l'amor. Però també hi ha lloc per al Capità Amèrica, el fantasma Casper o la Masa, i les seves referències a l'amor es veuen normalment enfosquides per nigulades d'existencialisme adolescent, por a ser rebutjat i monstres de malson, sempre a l'aguait des dels racons de la malaltia mental que pateix des de nin.

Cada dimecres, durant el temps que dura el festival Alternatilla, pots veure passis gratuïts d'un documental tan rigorós, i valgui la redundància, documentat que no pareix real. Es tracta de "The Devil and Daniel Johnston", una magnífica pel·lícula sobre la vida i l'obra d'aquest músic americà que ha captivat gent com Kurt, Matt

Groening, Sonic Youth, Yo La Tengo, Beck, Sparklehorse i molts altres que són, des del moment en què el varen conèixer, fans incondicionals. Com per no ser-ho. D'entrada, després de veure la pel·lícula sembla increïble que cada moment clau en la vida del seu protagonista hagi estat immortalitzat en vídeo, àudio o fotografia. No te'l perdís per res del món. Després voldràs submergir-te en la forta càrrega simbòlica i onírica del món de Daniel i els seus personatges: aleshores podràs veure la formidable exposició que ha preparat el festival amb la seva obra gràfica. Un luxe, vaja.

.....

DEVOTCHKA

concert –

[Teatre Lloseta – divendres 1 de maig](#)

La crítica especialitzada sentència que els grups actuals que no escolten música negra ni gitana estan condemnats a practicar música sense ànima. Alliberats de ser cremats i amb matrícula d'honor queden DeVotchKa. Una orquestra de 4 multiinstrumentistes de Denver (Colorado), exploradors del ritme eslau i romaní, de la música aborigen de l'Europa de l'Est, del bolero i el mariachi, interpretats des dels codis del rock americà. DeVotchKa són els nostres candidats a millor grup de gypsy punk del segle XXI. El jurat dels premis Grammy els va nominar candidats a millor banda sonora de 2006 per la pel·lícula Little Miss Sunshine.

DeVotchKa són Nick Urata, Tom Hagerman, Jeanie Schroder i Shawn King. 8 mans per a cada un d'aquests instruments clàssics: guitarra, piano, trompeta, violí, acordió, melòdica, orgue, saxo, bateria i baix. I altres més estranys com el theremin o el bouzouki. Un arsenal per inventar bandes sonores comprimides que respecten l'estructura estàndard de la cançó popular i l'omplen de polka, arrels, circ i cabaret. En la segona meitat dels 90, DeVotchKa posaven música a shows burlescos de la *pin up* fetitxista Dita Von Teese. Eren virtuoses que la gent mirava més que no la model. A principis d'aquest segle enregistraven tres discos desconeguts pel gran públic però molt sol·licitats en el circuit underground: SuperMelodrama, Triple X Tango i A Volta. Amb els seu quart àlbum How it Ende els arriba la consagració. Els debutants cineastes Jonathan Dayton i Valerie Faris, fans del combo gitano, els encarreguen la majoria de cançons de la seva òpera prima: Little Miss Sunshine. La història commou tot tipus de públic i a ben pocs els passa desapercebuts la banda sonora. DeVotchKa responen a l'èxit el 2008 amb A Mad and Faithfull Telling, una nova lliçó de música amb ànima.

.....

LOS PUNSETES

concert –

[Papagayo club, sala La Azotea, Palma – divendres 1 de maig](#)

Los Punsetes són, sens dubte, una de les millors notícies del rock independent del 2008: per la seva actitud, per la seva música i per cançons com "2 policías" que conviden a treure la pols al manual del rock combatiu i a deixar de mirar-se a sí mateix i abandonar la indolència. S'ha alabat la seva actitud nihilista, les seves lletres incisives i el seu trepidant directe i, quasi sense adonar-nos-en, "LP" (Gramaciones Grabofónicas) ha acabat convertit en un dels nostres discos preferits de l'any passat; i això que fins fa poc només existia en edició de vinil o en descàrrega directe –i gratuïta– des del mateix web del grup. En el seu debut recullen una gran quantitat de frases memorables amb les quals un podria pintar les portes dels lavabos de mig món, i sonen encara més afilades gràcies a les influències de Television Personalities, Wire, The Beat Happening i Derribos Arias que els fan

retornar a la vida alguna cosa del que deixàrem oblidat en algun racó del rock espanyol dels 80.

En un renovat panorama independent, Los Punsetes són molt més d'allò que aparenten. La seva despreocupació és intencionada. Amb ella ens volen dir alguna cosa: en el seu món sempre hi ha una raó per a tot. És l'actitud, idiota

.....

THOSE DANCING DAYS

concert –

[Teatre Lloseta – dissabte 2 de maig](#)

Those Dancing Days mereixen tenir la seva pròpia sèrie de dibuixos animats. Aquestes cinc sueques són un prodigi d'estilisme adolescent, com un disseny d'Ikea amb cames, un encreuament entre The Monkees i les Supernenas que passeja pels escenaris del món la seva joventut insultant. Fins i tot hagueren d'endarrerir la sortida del disc perquè dues d'aquestes artistes encara no havien acabat l'institut! I el món, òbviament, es rendeix als seus peus. Com no s'han de rendir als seus peus davant aquest candor adolescent que, amb una caiguda d'ulls, provoca els mateixos sospirs que feren brotar The Pipettes fa poc més d'un any. No és l'única cosa que tenen en comú amb les noies dels vestits a clapes: les de Those Dancing Days combinen les melodies i els ritmes prestats del soul i el garatge amb una desimboltura colorista i de nou estil que les emparenta directament amb la tia Debbie Harri, la tia Chrissie Hynde y la tia Belinda Carlisle.

Com que eren massa joves perquè les deixassin entrar a ballar en els clubs d'Estocolm, les amigues s'ajuntaven a casa per assajar i escoltar Led Zeppeling (la cançó dels quals "House of the Holy" inspirà el nom del grup). Això de Led Zep no se'ls nota gaire -sí l'assaig, perquè sonen sorprenentment compactes-, però quan diuen que també els agraden The Strokes, Belle and Sebastian i Shout Out Louds, tot queda molt més clar.

.....

RITRATTO DI SIGNORA (Retrat d'una Dama)

videografies de TONI ALOY i JERONI TRUYOLS

Galeria Fran Reus, Palma - maig

Un emotiu i caòtic retrat del psique de la dona amb les seves frustracions, opressions, paranoies, inseguretats, patiments, desitjos, fantasies i somnis.

.....

TAV FALCO & the Unapproachable PANTHER BURNS + Gregoire 4

concert –

[Teatre Lloseta, dissabte 9 de maig](#)

Del xoc cultural entre el camp del sud d'Itàlia, el so rural de la també del sud Arkanses, les arrels rockeres de Memphis i el cosmopolitisme de l'escena artística de Nova York (primer) i de París i Viena (després), neix la personalitat única i encisadora de Tav Falco, el líder dels Panther Burns. Un remolí, hiperactiu i desafiant, rocker i glamurós fins a la medul·la, exemple de coherència en l'eclecticisme i icona fascinantment anacrònica per a la gent que, com ell, sent que nasqué massa tard. Del *rockabilly* primigeni al *tango*, passant per l'exòtica, Tav Falco i els Panther Burns evoquen l'estètica *trash* idealitzada dels anys 50, la de Betty Page, Charlie Feathers i Screamin' Jay Hawkins. La mateixa estètica que amb aquell

toc de surrealisme cridaner, personifiquen John Waters, The Cramps i molts d'altres icones de la cultura pop d'èpoques més properes.

D'ençà que inicià la carrera a Memphis i col·laborà amb Alex Chilton y Jim Dickinson, Tav Falco és un artista de culte gràcies a aquestes interpretacions personals que mesclen, amb un histrionisme deliciós, el rock'n'roll més obscur amb la música llatina i les jaquetes de lluentons. Amb un poc de sort, aquest revers obscur de Willie DeVille, el cosí retro de Ron Mael, ens delecta amb un tango ballat sobre l'escenari per a, tot seguit i sense repòs, remenar el tupè de forma salvatge amb un rock'n'roll desbocat.

Grégoire 4 és un grup de rock francès liderat per l'elegant Grégoire Garrigues. A la guitarra José Ortuno, la maca Vanessa Chrétien al baix i Hervé Laithier mestre de ritmes. La seva missió: conciliar l'energia, hedonisme i actitud del rock'n'roll amb les melodies, concisió i elegància del powerpop.

TAV FALCO FILMS

Memphis - París

Una presentació de pel·lícules fetes per, amb i sobre Tav Falco, en presència de l'artista.

Un llegat de la turbulència dels anys '60 representat al llarg de les dècades posteriors mitjançant imatges fílmicas i electròniques en moviment. Es tracta d'una visió íntima forjada per la circumstància, l'atzar i una estètica instintiva: a partir del seu despertar formatiu a Memphis, submergit en els subjacents contracorrents de la rugiente música americana i apropant-se al present postmodern, postexpressionista, postrevolucionari, imbuït de les tonalitats desolades i quasi tràgiques de l'Europa actual.

treballs dels cineastes:

RAINER KIRBERG - RICHARD PLEUGER - TAV FALCO

« Born Too Late »	5:35-min.
« Masque of Hôtel Orient »	5:34-min.
« Memphis Beat »	4:23-min.
« Shade Tree Mechanic »	10:43-min.
« Les Jeunes Filles Eclair »	32:43-min.
« Honky Tonk »	17:08-min.
« Phineas Newborn, Jr. »	2:06-min.
« Graceland »	5:47-min.
« King Riders »	20:13-min.
« Indigenous Whites »	13:26-min.
« Johnny Woods »	1:25-min.
« Ten Books of Basie »	16:35-min.

TAV FALCO – “50 FOTOGRAFIES : una ICONOGRAFIA de l’ATZAR”

exposició – [del 7 al 31 de maig](#)

Aquestes fotografies no tenen la intenció de provocar l'espectador, sinó més aviat convidar-lo a un viatge singular i excepcional; diàlegs amb fantasmes, espectres, i una esvaïdora iconografia de signes fetitxes i gestos. Sempre hi ha alguna cosa de *voyeurisme* en el fet de mirar a través de la lent d'un artefacte òptic cobert i tancat que conté una pel·lícula fotosensible o un xip sensible al llum, mentre la resta del món queda ocult en negre, l'objectiu ens desvela la imatge lluminosa de l'objecte del desig, de compulsió, de peremptorietat. L'enregistrament i reproducció d'aquest acte de visió mecànica o electrònica, té com a resultat un registre més o menys

permanent d'un moment escollit, al qual Cartier Bresson es referí com *el momento decisivo*.

L'exactitud de la imatge fotogràfica impertorbada és innegable. L'home, en tant que criatura inventiva, ha concebut a la fi processos de captura, atrapant la imatge del doble, el *doppelgänger*, una imatge literal momentània que existeix en temps i espai, i capturant aquesta imatge instantània sobre un sustrat o un material fotosensible. En aquest "miracle" de la conservació, el temps s'atura, i la exasperant i eterna aspiració de poetes i somniadors de capturar i reduir la dualitat d'un moment de realitat i la seva imatge corresponent en positiu-negatiu, es veu satisfeta amb la precisió de la impressió com una petjada en la platja.

Tot mostrant aquestes fotografies, oferesc a l'espectador, al curiós, a l'inquisitiu, al *flâneur*, a l'investigador, tal vegada fins i tot a l'enamorat de l'art, un acostament cap a la meua intimitat, i permet a l'observador un moment de percepció discreta. Moments que perduren, moments efímers, moments fragmentats, moments que desapareixen per sempre, però tots des d'una percepció distinta: apartada, privada, solitària. És cert, està a la vista, que les temàtiques són banals, literals, sense pretensions intel·lectuals, en les quals, si bé hi ha un cert grau d'ironia i insinuació, el rerefons és decididament antiintel·lectual. No hi pot haver fotografia per comissió. La fotografia és un procés de l'ull en solitari... aclucant l'ull i pipellejant, mirant fixament a l'aterradora, divertida i sovint esquiva evidència dels vius i dels morts.

El veritable delit de la fotografia consisteix precisament en la separació de les visions personals –de la manera com el teu punt de vista és diferent del meu, i més encara, en la dicotomia inherent a l'individu mateix. En la manera com l'ull de William Eggleston, el fotògraf amb el qual vaig començar a estudiar, difereix de la meua: de la forma diferent com ell veu, a tal i com jo la veig. Que estam d'acord i en harmonia en qüestions estètiques sobre com la fotografia s'ha de mostrar: contrast, composició, distància, etc. són arguments d'importància menor. El que és de summa importància, de gran interès i fascinació, és el que veu l'ull secret d'Eggleston, l'objecte sobre el qual enfoca la seva mirada lliure, ja sigui per atzar, sort o bé intencionadament. Ens interessen únicament els pensaments secrets i visions de l'artista: l'absoluta subjectivitat de l'artista, les seves percepcions, i les dualitats que evoca.

A davant teu tens una iconografia d'imatges filmada a Memphis, Arkansas, Mississipi, Louisiana, i a les carreteres que les uneixen. Podria ser la teva SORT, és com quan tires un dau quan, tal i com Roland Barthes apunta en el seu darrer llibre, *Camera Lucida*, el que pot diferenciar la banalitat de qualsevol d'aquestes fotografies és l'atzar, la casualitat que una diminuta mota o un fibló, et travessi com una fletxa disparada des de la seva superfície bidimensional enganyosa.

(Tav Falco, París 2009)

.....

JOAN MIQUEL OLIVER

concert – presentació del nou disc "Bombón Mallorca"

[Teatre Xesc Forteza, Palma – divendres 8 de maig](#)

Compositor, lletrista i guitarrista d'Antònia Font, i responsable del debut literari més substantiu de 2008 *El misteri de l'amor*, Joan Miquel Oliver és el més gran artista pop que ha donat la llengua catalana als darrers trenta anys. Coneixíem la seva capacitat per explicar amb total naturalitat allò més inexplicable. També el seu enginy per aconseguir que el més quotidià semblés realment extraordinari. I de la contínua implosió d'un univers que pareix familiar i que després resulta inabastable. Però ni el més erudit en la seva raonable i fascinant astronomia podia esperar una supernova com aquesta: un disc d'estudi, el segon de la seva trajectòria en solitari, i un llibre que el despulla de dalt a baix, i descobreix els secrets de la seva gestació

amb un recorregut des del primer tema fins a la seva configuració final. I és que, com deia M.C.Escher, l'artífex dels dibuixos impossibles "sorprenere's és l'essència de la vida".

Anem per parts. Primer va ser l'àlbum, dotze noves cançons que proposen un evocador i, en ocasions, inquietant retorn al futur. Amb un títol inspirat en un dels clàssics gelats de La Menorquina, "*Bombón Mallorquí*" (Blau, 2009) torna per un moment a la infantesa d'un autor que, tot buscant la innocència, troba definitivament la seva veu. Els especialistes parlaran de la tercera fase dels encontres entre country i psicodèlia (*Lego*), de la invenció del reggaeton acústic (*Avió de paper*) i del trip-folk de la dupla *Polo de llimona / Polo de menta*. Els nouvinguts obtindran el visat d'entrada a un món on els marcianets desperten a la (crua) realitat, on els arbres miren a les faroles i on les històries d'amor tenen o no tenen finals feliços. I tots, els uns i els altres, convindran en que escoltar aquests trenta quatre minuts de pop pur és com paladejar una delícia de nata i xocolata sota el cel d'agost.

.....

FAMELIARS + poAL

concert –

[Teatre Lloseta – diumenge 10 de maig](#)

El primer disc de Fameliars va ser un cop d'atenció suau però ferm, una bufetada amb guant de seda. Eh, som aquí! I feim una música collonuda, baldament no us n'hagueu adonat fins ara! Alguns caps miraren al sud i, després d'acostumar els ulls a la llum, pogueren veure un disc autoeditat amb una confiança i una maduresa colpidores, ple de misteri, d'intensitat i de bellesa. Fameliars és un grup d'Eivissa que defuig de la visió cosmopolida de l'illa més turística o, més aviat, assoleix el cosmopolitisme per la via de la reivindicació d'allò local. Fora por, sense lligams ni corsés, en el debut, Fameliars interpretava música de vocació bàsicament instrumental (les veus escasses són tractades com un instrument més, no com un mitjà per contar històries) que es nodreix tant del postrock i el minimalisme com de la llum mediterrània i les parets de calç.

Un fameliar és un personatge de la mitologia popular pitiüsa. Talment com ho foren els Pixies, Fameliars manlleven la personalitat d'aquests follets inquietants per capgirar les convencions musicals i retòrker l'imaginari folk i rock a son voler. Membres de formacions de pes com Yieldings o Neo Sol formen part d'aquest col·lectiu que, tot transitant entre el classicisme i l'avantguarda, presentarà en aquest Alternatilla el segon disc, en què deixen entrar una influència jazzística més gran.

Amb ells hi haurà **poAL**, guanyadors de la darrera edició del concurs Art Jove/Rec Plaí i protagonistes d'una evolució molt coherent des del mur del so del postrock des dels seus inicis cap a una proposta no menys experimental, que combina les guitarres amb el pop electrònic més assossegat

.....

JAY JAY JOHANSON

concert –

[Teatre Lloseta – divendres 15 de maig](#)

Quin Jay-Jay Johanson preferiu? El Jay-Jay crooner, teixidor de malenconies electròniques? O bé al Jay-Jay electroclash, piròman de les pistes de ball? Alguns puristes titllaren el Jay-Jay crooner de la llista de músics importants per culpa del Jay-Jay electrotrash. El consideraven un producte per a discoteques. Tots els que després veieren Jay-Jay Johanson en concert el readmeteren. I és que es tracta d'un cantautor dels de veres, dels que convencen en el té qui té amb el públic.

Jay-Jay Johanson aprengué a tocar múltiples instruments en el conservatori, però aviat descobrí que l'electrònica era el seu mitjà preferit per transmetre sentiments. Amb aquesta i la seva veu de cantant romàntic dels '50 es presentà al món fent el que s'havia de fer amb el trip hop de Portishea i companyia: acostar-lo al pop. Va ser el 1996 amb l'àlbum Whiskey. Aquí hi ha ja les seves marques d'estil. Scratches i orquestracions com decorat d'unes històries malencòniques, i, però que no conviden al suïcidi massiu. Contades i cantades per una veu elegant. El Sinatra del trip hop, l'anomenaren. Sobretot després d'escoltar el segon treball: Tattoo, millor I tot que el debut. Després de Posion, un tercer LP continuista, arriba el canvi. El ros, magre i amb cara de gendre perfecte es deixa el cabell llarg, se'l rapa pels costats, se'l pinta de taronja i es passa a l'electroclash. El disc cremapistes s'anomena Antenna i és de 2002. El següent àlbum, Rush, fou el seu experiment discofunky. I el 2007 tornà el Jay-Jay Johanson crooner, una altra vegada amb aspecte fàgil, una altra vegada intimisme ultrasensorial. The Long Term Physical Effectes Are Not Yet Known fa olor de bossanova, fa olor de jazz. Ara el music de les dues cares ve a presentar-nos el seu autoretrat: Self Portrait. Qualsevol s'ho perd.

.....

ANDY BOLUS

taller - [Espai Ramon Llull, Palma – divendres 15 de maig](#)

concert – [Papagayo Club, sala La Azotea, Palma – divendres 15 de maig](#)

Construcció d'un senzill Theremin* optic, utilitzant un caramull de components barats

*(instrument musical, la freqüència del qual es controla mitjançant la quantitat de llum, cosa que permet tocar-lo a través del gest, movent les mans).

No és necessari tenir coneixements d'electrònica (això s'explicarà breument quan comenci el taller) però és aconsellable saber emprar un soldador.

Els Theremins fabricats en el taller seran utilitzats en l'actuació en directe d'Evil Moisture (Andy Bolus) inclosa en el programa del festival.

Andy Bolus fabrica joguets electròniques modificades i màquines de renou, tornant a cablar circuits, que troba en objectes com joguets infantils, ordinadors casolans i tot tipus de residus electrònics que llavors recicla, i emprant els sons aleatoris generats per aquests trastos com a font per al seu so retallat així com per crear instal·lacions. També publica un catàleg per vendre aquests objectes alienígenes, que ja han participat en distintes exposicions al Japó, i es venen sobretot a París i Tòquio. Andy ha actuat múltiples vegades a Europa i al Japó sota el nom d'Evil Moisture i ha publicat dotzenes de cassets, vinils, cd i cdr. Ha treballat amb artistes com Yamantaka Eye, Hironori Murakami, Erik Minkinnen, Andrew Sharpley, Noel Akchote, John Weise, Howard Stelzer, Rudolf Eb.er, i ha fabricat joguets modificades per al darrer disc de Luc Ferrari.

També s'encarrega de fabricar equips i auriculars per al festival "Le Placard". La seva obra gràfica ha estat publicada per Le Dernier Cri (França). I dirigeix el segell discogràfic DooMation Records.

.....

ERRORvideo + GINFERNO + evil moisture

concert i audiovisuals

[Teatre Lloseta – dissabte 16 de maig](#)

Tres actuacions en una. Ningú no en dóna més per tan poc. Primer, amb la presència del músic britànic Andy Bolus i el seu projecte de dadaisme tecnològic, Evil Moisture. Els trastos que construeix aquest resident a París fan un renou del dimoni. Després, amb la lluita lliure perfectament coreografiada entre les cacofonies lúdico-

electròniques d'Olaf/LCDD i les imatges d'Errorvideo. Aquest és el sobrenom del conegudíssim dibuixant Calpurnio quan es converteix en videojòquei, mesclant imatges insòlites de geometria psicodèlica. Els vídeos del creador de Cuttlas, en paraules seves, proporcionen a l'espectador un massatge audiovisual i neuronal a punt del caos, en la frontera en què la psicodèlia, la ciència electrònica i la raó es mesclen entre sí.

Per acabar el vespre, un concert dels sempre inclassificables Ginferno. La música d'aquests madrilenys beu de múltiples fonts per donar lloc a un còctel que fins ara no s'havia sentit. Varen començar com a trio de dues guitarres i bateria (imagina una bateria repartida pel terra com si acabàs de caure d'un avió; ara imagina que el bateria la toca assegut a terra), i des de 2006 se'ls va unir un percussionista d'utensilis diversos i vocalista que completa una formació instrumental tan avantguardista com accessible. Del surf onomatopèic al rockabilly angulós i el rock progressiu descontrolat, Ginferno toquen de tot i ho desmunten com el dóna la gana. Quan sembla que alguna cosa et sona a clàssic del rock'n'roll ja s'encarreguen ells de recargar-ho i dur-ho al futur. O a un passat que no existeix encara.

.....

RETRIBUTION GOSPEL CHOIR + LA JR

concert –

[Teatre Lloseta – diumenge 17 de maig](#)

Retribution Gospel Choir és l'eufòric nou projecte del guitarrista i cantant de Low, Alan Sparhawk. Conjuntament amb Eric Pollard (bateria) i Steve Garrington (baix), Sparhawk oblida la calma i l'espiritualitat de la seva altra banda per arrossegat aquestes cançons cap a un terreny on el pop xoca amb la improvisació psicodèlica i una sort de dub carregat de drum'n'bass. Les melodies són dolces, dinàmiques i musculoses i les cançons, absolutament compactes.

El seu primer àlbum homònim ha estat produït per Mark Kozelek (Red House Painters, Sun Kill Moon).

La Jr són Rafael Martínez del Pozo, Francisco Deborja i Frank Rudow. Des dels seus inicis, al Gijón del Xixón Sound de principis dels 90, cada passa que han fet ha resultat ser un viatge sonor de conseqüències inesperades. El final d'aquest viatge, de moment, és "17 animals": un disc modern sobre la mort, el sexe i l'aleteig d'uns breus segons d'alguna cosa (un no sé què) que travessa el pla. El que se sent és semblant a una idea, ni tan sols un traç, però sostingut definitivament sobre tres parells de mans. La mort de la figuració, la dissolució del rock, la inauguració del pop translúcid. La brevetat, el llamp, la espurna, la improvisació, la recol·lecció, el reflex plàstic, la sensació, la intuïció, la mort del procés cerebral.

.....

"ESCENAS DE TERROR" de Edgar Alan Poe

teatre – una producció de Ínsula Teatro

[Església del Convent, Pollença – divendres 22 de maig](#)

[Teatre Lloseta – diumenge 24 de maig](#)

Si endinsar-se en els textos d'Edgar A. Poe és ja una experiència de la qual un sap que no en sortirà indemne, traslladar els seus contes a un context tan poderós com el teatre pot sentir-se com un reconeixement o bé un atreviment. Ambdues coses trobam en l'adaptació que ha fet Ínsula Teatro de tres dels seus contes, aprofundint en algunes de les constants de l'obra del major geni de la novel·la gòtica: els límits de la passió i la raó humanes, el poder de la imaginació, la mort, la solitud, l'amor,...

Amb una posada en escena que acompanya la sensació d'alineació que experimenten alguns dels seus personatges i ambientada amb música del col·lectiu NeoTokyo, "Escenas de Terror" és un projecte ambiciós a càrrec d'una companyia que precisament ha convertit el risc en modus operandi, combinant en els seus espectacles diferents disciplines i tractant temes que, tot i estar inspirats en autors clàssics, són de perenne actualitat.

Damunt l'escenari són Julia Triay, Marc Bibiloni, Enrique Pancorbo, Jaime Piñol, Pepa Granda, Rosalía Frau i Lavinia Drexel. Sota la direcció d'Alejandro Martín-Francés, s'encarreguen de recordar-nos que per a Poe allò veritablement terrorífic era la naturalesa humana, allò que som capaços de fer quan traspassam aquesta fina línia que separa els assenyats dels bojós.

visuals: Tatiana Sarasa i Espiral Comunicació

música: Neo Tokyo

multimèdia: Toni Bibiloni

direcció: Alejandro Martín-Francés

.....

"ELS AFORISMES, DE LA FILOSOFIA A L'ENGINY" amb JOAN GUASP i MELCIOR COMES

conferenci – [Espai Ramon Llull, Palma – divendres 22 de maig](#)

taller – [Museu de l'Aforisme, Consell – dissabte 23 de maig](#)

En aquesta època del twitter i els sms, els aforismes estan més d'actualitat que mai. Parents propers del haiku i del telegrama, els aforismes concentren la filosofia i la poesia en una breu i enginyosa síntesi, que indueix a la reflexió i la sorpresa. Frase curta, vers concís, diàleg llampegant. Contenció i laconisme, ple de contingut. Encertar. Mordacitat i enginy. El dard que fa diana a la paraula, que apunta amb destresa i es queda clavat en la paret de la memòria.

L'únic Museu de l'Aforisme que hi ha en el món és a Consell, a Mallorca. El seu impulsor, l'escriptor, autor teatral, creador d'aforismes i poeta mallorquí Joan Guasp, dialogarà en aquesta conferència amb el també escriptor Melcior Comes, en una trobada informal en la qual es plantejaran moltes preguntes i s'intentarà trobar algunes respostes. Breus, potser, però amb fonament. Us poden servir d'exemple aquests extractes de la biblioteca del museu, cada un dels quals poden ser el punt de partida d'hores de meditació:

"No hay original, si es mejor la copia" (Karl Kraus).

"Goza y haz gozar, sin desdeñarte a ti o a los demás; a esto se reduce, creo yo, toda la moral" (Nicolas de Chamfort).

"Detrás de un patriota hay siempre un comerciante" (José Bergamín).

"Uno no deja el creer por el creer, sino por el entender" (Ramón Llull)

"Les persones felices no tenen memòria" (Joan Fuster)

"El mundo no es más que una palabra" (Shakespeare)

"La medida de lo maravilloso somos nosotros" (Georg Christoph Lichtenberg)

"Lo que caracteriza al poeta es ser breve" (Joseph Joubert)

"Abominad de toda fuerza que no sirva para bailar" (José Bergamín)

"Que nadie se engañe: decir *buenos días* ya es hacer literatura" (Joan Fuster)

.....

"L'HABITACIÓ DEL NEN" de Josep Mª Benet i Jornet

teatre – una producció de Teatre Visceral / Illa Oberta

[Teatre Xesc Forteza, Palma – dissabte 23 de maig](#)

[Teatre Lloseta – divendres 29 de maig](#)

[Teatre de Santanyí – dissabte 30 de maig](#)

[Auditori de Peguera – 6 de juny](#)

Un projecte escènic que fusiona teatre i cinema en un mateix espectacle.

L'habitació del nen es una obra inquietant sobre les relacions de parella i l'amor filial. Un drama que divideix els espectadors en dos bàndols irreconciliables fins al final.

L'habitació del nen ens posa davant d'una parella probablement encara jove, potser ben situada professionalment, que viu en un pis confortable, que s'estima amb una passió reposada però certa, i que té un fill de pocs anys. Un accident del fill, una circumstància dissortada, esglaiadora en la seva senzillesa terrible, capgirarà, en un moment, la felicitat que sembla que embolcalla aquest trio familiar, i la convertirà en una cosa ben diferent.

L'habitació del nen és la història de la dissolució de la felicitat, aparent o efímera, cosa que certifica una pèrdua més o menys àmplia i profunda, més o menys tràgica, i encara deixa oberta la possibilitat que tot allò que resta sigui, només la fantasmagoria d'una ànima desesperada.

guió: Josep Mª Benet i Jornet

adaptació: Pedro Victory i Javier Matesanz

producció: Teatre Visceral / Illa Oberta

direcció: Javier Matesanz

Intèrprets: Marian Vilalta i Pedro Victory

.....

ROB MAZUREK + COHETE

concert –

[Teatre Lloseta – dissabte 23 de maig](#)

La ciutat de Xicago és coneguda per ser el bressol del jazz, i en el subsòl hi bull una escena experimental efervescent, que alimenta un caramull de grups, músics, segells, sales i events amb la improvisació i la llibertat sonora com a nexa d'unió. Un dels col·lectius més coneguts de la ciutat del vent es diu precisament Chicago Underground, i és reconegut internacionalment gràcies al virtuosisme dels seus components (entre els quals Chad Taylor o Jeff Parquer) i també perquè té unes propostes molt avançades.

Rob Mazurek és el líder d'aquest col·lectiu i d'altres nombrosos projectes musicals centrats en els orígens a Xicago i la seva residència actual a São Paulo, Brasil, com Isotope 217 o São Paulo Underground. Les nombroses col·laboracions amb altres artistes inclouen una plèthora de noms de pes com ara Tortoise, Stereolab, Sam Prekop, Gastr del Sol, The Aluminum Group i moltíssims d'altres. Pareix que ningú amb prestigi en l'escena experimental es vol perdre la possibilitat de comptar amb els seus serveis, i Rob es deixa estimar alhora que escull bé els col·laboradors.

Mazurek és un trompetista de jazz de l'escola de Miles Davis i Don Cherry, un colorista de la improvisació pura i experimentador del so que, a través de melodies bellíssimes, fa de l'art electrònic i de l'avantguarda un envoltori perfecte per seguir eixamplant l'horitzó d'aquest estil. Un concert de luxe per a escoltar amb l'oïda ben atenta.

Cohete . - Quan fa un parell d'anys es va començar a parlar amb insistència d'una escena *underground* efervescent a Madrid (amb nombrosos articles en la premsa especialitzada i recopilatoris que documentaven el moment com "Madrid Terminal" i "Còmete Madrid") un dels grups que més destacaven tots els mitjans era Cohete: amb tan sols un EP autoeditat de quatre temes -això sí, quatre grans èxits: escolta "Micro Macro" i no te la podràs treure del cap-, aquest grup sorgit de la cendra de Detergente recollia el testimoni de grups com Patrullero Mancuso i reivindicava un camí nou tan original com accessible per al pop. No és necessari seguir els mateixos camins trillats de sempre per arribar a tot el món. Cohete ho ha demostrat amb escreix.

Ara, després de gairebé dos anys de maduració del seu disc de debut esperat, a la fi reprenen els escenaris amb més força que mai, carregats de melodies i cançons de pop angular i vitalista. Posa The Kinks i Captain Beefheart en una coctelera, afegeix-hi un parell de gotes de XTC i The Soft Boys, suma-hi un grapat de vents per reforçar l'aire soul, i tindràs la fórmula engrescadora que fa de Cohete el grup preferit de tots els músics i periodistes que assisteixen als concerts més interessants de Madrid i Barcelona. Aviat seran el grup preferit de moltíssima més gent, possiblement també el teu. Prepara't per a la ignició! Deu, nou, vuit, set, sis, cinc, quatre...

.....

Taller de improvisació musical – amb ROB MAZUREK diumenge 24 de maig

Una master class i taller d'improvisació dirigit pel prolífic Rob Mazurek.

Mazurek és un abstraccionista del so, improvisador, compositor, pintor i artista multimèdia, però sobretot un dels trompetistes més creatius de l'actualitat. És un mestre en l'art de redefinir les barreres musicals a través de vibrants paletes sòniques que suposen un desafiament davant etiquetes imposades. Una melodia no té necessàriament que seguir una trajectòria lineal, pot expandir-se i contreure's com a un líquid, com una cosa orgànica i viva.

Durada: 2 hores, una primera hora per treballar el concepte i segona hora per interpretar-ho.

.....

BRODSKY QUARTET

concert –

[Teatre Principal de Palma – dilluns 25 de maig](#)

Tot i que cada vegada es respecte més el paper cultural de la música pop, molta gent continua pensant que encara hi ha un enorme abisme entre la música popular i la música clàssica, aquella que també s'anomena culta o elevada. Gent com els membres de The Brodsky Quartet demostra què és d'estúpid aquest perjudici: un dels més respectats quartets de música de cambra del món mostra el seu interès per qualsevol música que ells consideren "bona", vengui d'on vengui. Això vol dir que aquests britànics poden interpretar un repertori tan variat en el vessant més clàssic (de Schubert a Bartók hi ha tot un món; això sí que és un abisme) com en les seves col·laboracions amb estrelles del pop com Björk, Paul McCartney o Elvis Costello, amb qui varen editar el 1993 un disc fabulós titulat "The Juliet Letters".

El quartet es va formar el 1972 adoptant el nom del violinista rus Adolf Brodsky, estudiós de Tchaikovsky i professor en l'escola en la qual estudiaren els membres fundadors del grup. Des d'aleshores han enregistrat més de cinquanta discos i han fet més de dos mil concerts, en els quals apleguen tot tipus de públic sense deixar de

fer nous seguidors gràcies a uns plantejaments frescos. Gràcies a ells potser qualche fan de Sting ha conegut i gaudit de Shostakovich. I també en l'altre direcció, més d'un aficionat de Haydn haurà descobert Björk. En ambdós casos hauran trobat profunditats plenes de tresors per descobrir, per a aquells que sàpiguen trobar-los. Per això, el mapa de The Brodsky Quartet és un dels més fiables.

.....

"LA MOIXA AMB BOTES" de Martí Sàez i Madrona

teatre musical familiar – una producció de COC Teatre

[Auditori de Porreres – dissabte 30 i diumenge 31 de maig](#)

Una moixa amb botes no s'espanta dels perills.
Una moixa amb botes mai es queda a mig camí.
Una moixa amb botes sempre actua amb decisió.
Una moixa amb botes mira envant i no té por.

COC Teatre porta a escena un nou espectacle musical de Martí Sàez i Madrona, que segueix la línia dels aeus anteriors muntatges, "Ventafocs" i "De malnom: Caputxeta".

Repartiment:

Fara Massanet, Margalida Cifre, Martí Martí "Mates", Dora Mir, Miquel Salom, Írma Uría, Josep Antoni Castilla, Jaume Roca, Ona Borràs, Francesca Cifre, Gonçal González, Antoni Roca, Martí Sàez, Neus Ramis i Begoña Vega.

Text i Música: Martí Sàez

Arranjaments musicals: Carlos Lambertini

Vestuari: Antònia Marquès i Neus Alfaro

Perruques: Antònia Marquès

Escenografia: Joana Cifre i Martí Sàez

Fusteria: Tomeu Carbonell

Coreografies: COC Teatre

Il·luminació i so: Joan Borràs

Direcció: Martí Sàez

.....

REIGNING SOUND + Blutt

concert –

[Teatre Lloseta – dissabte 30 de maig](#)

Greg Cartwright és una de les grans llegendes underground de Memphis, una ciutat amb la seva pròpia llegenda pel que fa a música. Va formar part de The Compulsive Gamblers i, posteriorment, de The Oblivians, un dels més ferotges grups de garage punk dels 90, dignes hereus de The Sonics i The Stooges, encara que segons quan semblaven compartir tècnic de so amb Pussy Galore. Aquest gust per la cruesa i per les grans melodies cantades com si el cor t'hagués de botar continuen presents en Reigning Sound, el seu darrer projecte, en el qual està embarcat des de principis d'aquesta dècada.

Poca cosa ha canviat en el món de Greg Oblivion. Continua amb aquest so trepidant, dominador, tant per la grandesa clàssica de les seves composicions com pel poder de la seva execució, cosa que ha estat demostrant amb els seus àlbums per al mític segell In The Red, però també acompanyant The Detroit Cobras, a qui va produir el seu disc "Baby" (2004) i amb les quals ha continuat treballant habitualment, o l'any passat coprotagonitzant el retorn de l'explosiva Mary Weiss amb la qual va enregistrar el no menys explosiu "Dangerous Game". Tot un veterà.

Blutt, el grup de John, Rackam i Baldo. Des de París: garage punk rock'n'roll à la française.

.....

SHEARWATER + Air Castles

concert –

[Teatre Lloseta – diumenge 31 de maig](#)

Subestimam Jonathan Meiburg des del principi. Al menys aquells de nosaltres que vàrem saber de l'existència de Shearwater a través de Will Sheff, que aleshores començava a fer-se sentir amb Okkervil River. Ambdós havien format el grup com a projecte virtual, gairebé platònic, intercanviant composicions a través de correu electrònic per acabar enregistrant "The Dissolving Room" (2001). Després n'arribaren d'altres i la història hauria quedat així, perquè Sheff va anar abandonant aquest projecte per l'exigència que demanava la seva altra banda –una de les millors de l'alt country americà, per cert-, i, repetim, s'hauria quedat aquí si no fos per un petit detall: Jonathan Meiburg era algú més que el comparsa de Sheff. Era un talent equiparable al primer, amb una veu pròpia i amb una idea molt clara de què havia de ser Shearwater i cap a on havia de dirigir-se. I cap allà va anar. Tenint en compte tot allò que llavors ha passat, durant els seus primers anys coincidiren en el grup dos dels millors compositors de la nova Amèrica. Perquè primer amb "Palo Santo" (2006) i després amb "Rook" (2008), Meiburg ens ha fet obrir els ulls. La seva música s'inscriu en la tradició d'alguns de les més grans i dels escassos alumnes de Jeff Buckley que no han acabat fagocitats pels seus tics, està ple de personalitat i ha trobat un difícil equilibri entre el pop meticulós i melodramàtic i l'efecte immediat de les seves composicions. Els darrers moviments de Shearwater els confirma com una d'aquestes bandes que captiven, que fereixen, però que sempre et deixen amb ganes de més.

Air Castles és l'alter ego de Max Mansson, un londinenc de 20 anys que més que cançons crea petits paisatges sonors. Els temes del seu disc de debut comencen com a tímids llampecs en la foscor i acaben amb l'eufòria d'un flaix enlluernador. La banda sonora perfecta per a un crepuscle d'hivern.

.....

El Festival és una iniciativa de l'associació cultural Alternatilla amb la contribució de:

- **Olaf Ladousse** –comisari d'art del festival- és un dibuixant, artista, activista, músic i inventor francès que, des de fa gairebé dues dècades, habita i alimenta l'hivernacle fructífer de l' *underground* madrileny. Els seus dibuixos són inconfusibles i el seu coneixement musical enciclopèdic és llegendari. L'invent dels *doo rags*(un instrument ludicomusical fabricat a partir de joguets reciclades i altres *objets trouvées*) ha captivat tant rockers recalitrants com artistes de l'electrònica més avantguardista, i amb el seu grup d'electrònica analògica LCDD ha trescat per Europa i el Japó. La seva darrera exposició va ser a Los Àngeles.
- **Pep Bonet** - comissari de l'exposició de Stanley Greene- és un fotògraf mallorquí. La seva obra es basa en una visió estètica de la tasca documental forjada en diferents països al voltant del món per tal d'aconseguir una personal síntesi entre poesia i humanisme. En el seu curriculum s'acumulen importants premis internacionals entre els quals destaquen el W. Eugene Smith i diversos premis World Press Photo. Pep és membre fundador de l'agència Noor i viu a Mallorca.
- **L'equip Fonart**, són els que hi ha darrera dels més de 20 concerts d'aquesta edició del festival, també s'encarreguen de la producció tècnica, la logística i la promoció. Si vols saber més sobre aquests intrèpids agitadors culturals, visita la seva web www.fonart.com

Festival Alternatilla 2009 és possible gràcies a :

- el patrocini de :
  - Govern de les Illes Balears
    - *Direcció Gral. de Cultura
    - *Conselleria de Turisme - INESTUR
  - Consell de Mallorca
    - *Departament de Joventut e Igualtat
    - *Turisme
    - *Presidenci
  - Ajuntament de Palma
- la col·laboració de :
  - Ajuntament de Lloseta
  - Ajuntament d'Alcúdia
  - Ajuntament de Pollença
  - Ajuntament de Andratx
  - Ajuntament de Santanyí
  - Ajuntament d'Artà
  - Ajuntament de Porreres